

Prædiken til Fastelavn

Matt. 3, 13-17

Det er i dag Fastelavns søndag, og hermed indleder vi Fastetiden. Det er den periode i kirkeåret, der løber fra Fastelavns søndag til Palmesøndag. Som advent leder op til jul, leder fastetiden op til påske. Som påskens forberedelsestid er betydningen af Jesu lidelse fastetidens centrale tema. Tanken med fastetiden er den, at vi i sind og tanker skal gå ind i fortællingen om Jesu lidelse. Det gjorde man tidligere i kirkens historie meget mere konkret, end tilfældet er i dag.

I middelalderen oplevedes fastetiden meget konkret. Folk fastede - gav afkald - for derved at tage Jesu lidelse på sig. Man afholdt sig fra kød og i det hele taget fra al mad, hvor der følger nydelse med. Man nøjedes med grød og vælling. Træk af det finder man også i den katolske kirke i dag. I nogle katolske kredse er fastetiden ensbetydende med at pålægge sig selv afholdenhed - og måske ligefrem lidelse. Også uden for kristen sammenhæng kender man til faste. Som bekendt har Islam meget stramme bestemmelser for faste.

Som noget mindre organiseret har man i de seneste år i aviser og blade kunnet læse nogle udtale sig om afsavn i fastetiden. Da en blev spurgt, hvad fastetiden betyder for hen-

de, sagde hun: "Jeg har igennem flere år gjort et lille afsavn i fastetiden. Det kan være at undvære stimulanser som chokolade, kaffe og vin eller noget andet". En anden fortalte om, at han sammen med andre var ved at forberede en pilgrimsvandring og i den tid afholdt sig fra kød, vin, og søde sager. "Men", føjede han til, "kaffe bliver jeg budt på i så mange sammenhænge, at det er svært at sige nej til". Disse to menneskers afkald, må man dog kalde for mindre afkald. De har ikke så meget med lidelse at gøre.

Nu skal der bestemt ikke tales ondt om i periodevis at give afkald på et stort forbrug. Det kan på flere områder være en både fornuftig og udmærket ting. Men det har ikke noget med fastetidens tema - afkaldets og lidelsens tema - at gøre. Så stor lidelse skal man trods alt ikke gennemgå ved at undvære vin og søde sager.

Det er en gammel folkelig skik at indlede fastetiden med en fastelavnsfest. Der er ikke den skole eller børnehave, der ikke holder fastelavnsfest. I kirken indleder vi i dag fastetiden ved at høre om Jesu dåb. Jesus blev døbt af Johannes Døbereren, der om nogen var noget af en fasteskikkelse. Han var asketen, der havde slået sig ned ude i ørkenen. Det

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

fortælles, at han levede af græshopper og vild honning, og at han altid gik klædt i kamelhårskappe med læderbælte om livet. Johannes Døber havde en streng gudsforståelse: ”Hvis I ikke omvender jer, kommer I ikke ind i Guds rige”, var hans budskab. Hans ord vandt genklang. Folk strømmede ud til Jordanfloden for at blive døbt af ham. Folk, der som Johannes Døberen har et strengt men klart religiøst budskab, vinder ofte mange tilhængere, fordi et enkelt budskab er nemt at forholde sig til.

Johannes Døberen døbt først, når han var sikker på, at omvendelsen havde fundet sted. Det vil sige vist sig i en livsførelse, der svarede til hans egen. Han kaldte sin dåb en renselsesdåb. Den var en bekræftelse på, at det beskidte liv fra fortiden var blevet vasket væk.

Jesus kom også ud til Johannes Døberen for at blive døbt af ham. Johannes Døberen gjorde, hvad han kunne for at hindre Jesus i at blive døbt med hans dåb. Men Jesus insisterede. Han ville døbes af Johannes Døberen. Han ville døbes med den dåb, som de mennesker, han levede iblandt, var blevet døbt med. Ikke fordi han ville renses, men fordi han ville dele vilkår med de mennesker, han færdedes iblandt. Det var derfor, han var kommet til verden for at dele vilkår med mennesker.

Det er ganske enkelt det, der er det centrale i kristendommens budskab. Det er det, der bliver sagt i julens beretning om Jesu fødsel, og det er det, der bliver sagt i fastetidens fokusering på Jesu lidelse og død. I dag bliver det i fortællingen om Jesu dåb sagt, at Jesus er kommet for at dele vilkår med os

mennesker.

Fra den dag Jesus blev døbt, blev dåben udtryk for dette kristendommens centrale indhold. Dåben fik et nyt indhold. Fra at være en renselsesdåb, hvor korrekt og rigtig livsførsel var et krav, gjorde Jesus dåben til at være stedet, hvor Gud kommer til os. Dåben bliver stedet, hvor vi får ord på, at Gud er gået ind i menneskers liv. I glæden men også i menneskers lidelse. Det skal vi ikke gøre os fortjent til. Der er ikke noget, vi kan frembære, så vi kan gøre os fortjente til evighedslivet. Vi kan kun tage imod det. Tanken om, at vi aldrig bliver forladt, er en glæde og en trøst.

Lyslevende fra Himmerig,
Guds Søn kom ned til jorden,
ej som en dommer frygtelig
med lynild og med torden,
men som et barn i moders skød,
mild-øjet, dejlig hvid og rød,
med stemme spæd og klinger,
med julegaver til de små:
til hver en kåbe himmelblå
og gyldne englevinger.

Amen

Signe Paludan

Lemvig og omegns valgmenighed

Salmer:

754, 302, 172, 141, 444